

[Arne Bjerregaard.]

stort ansvar, disse partier påtager sig ved at fremsætte forslagene på nuværende tidspunkt, i stedet for at sige: vel, vi kunne da vente til efteråret, for vi kan ikke behandle dem før. Jeg mener, at man mere har tilgodeset partiegoistiske interesser ved at fremsætte det nu i stedet for at vente til efteråret. Det havde været rimeligt over for den almindelige omsætning af ejendomme at vente i stedet for at bruge det, jeg går ikke ud fra, at det skal være et valgoplæg, men i alt fald som en argumentation for sin velvilje over for dette, hvis det skulle komme til en valgsituation.

Ministeren fremfører disse idelige argumenter om, at man belåner ejendommene, og det skal man tage hensyn til ved den almindelige kroneforringelse, for det er långiveren, der betaler gildet. Ja men lad mig for 117. gang sige: hvad rager det staten, at långiveren er så naiv? Jeg kan da ikke se, at långiveren får en krone ud af, at staten nupper den fortjeneste, som långiveren i grunden skulle have haft.

Endelig: hvorfor vil man ikke være med til — ja, det siger jeg vist også for 117. gang — at diskutere frigørelsesafgiften, altså fjerne den særlige indkomst og sige, at dér, hvor den reelle kapitaldannelse er i fast ejendom — det er nu, hvor udviklingen sker — kunne vi udvide frigørelsesafgiften, således at man opfangede denne reelle kapitalgevinst i stedet for her at indsætte en hel masse ting for om muligt at opfange den reelle kapitalgevinst og fange nogle inflationsgevinster imellem. Hvis man gjorde dette, kunne man opfange de reelle kapitalgevinster og ikke beskatte de almindelige ejendomshandler.

Hvordan man end lapper på det forslag, vi har nu om særlig indkomstskat, så vil man i visse tilfælde altid komme til at beskatte inflationen i visse dele af landet i stedet for at beskatte den reelle kapitaltilvækst. Lad os da beskatte den reelle samfundsskabte værdi hårdt. Det mener jeg er rimeligt. Hos dem, som ikke har rørt en finger, mens andre har rørt fingrene for at skabe udvikling visse steder, skulle vi hente kapitalen hjem og ikke hos dem, som i deres daglige dont straffes ved, at man hæver priserne på disse ejendomme, som er deres produktionsapparat.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne er naturligvis ikke blinde for de problemer, som opstår for landbrugerne i takt med de stadige værdistigninger på jord og fast ejendom. Som det jo er fremført så ofte, ikke mindst fra denne talerstol, gælder det i høj grad ved generationsskiftet. Det gælder både de unge, som har svært ved at komme til, og de ældre, som har svært ved at finde en afløser. Vi vil også være yderst lydhøre over for alle positive forslag, som kan nærme sig en løsning af disse problemer. Men når vi kigger på de to forslag, som ligger her, om at ændre i loven om særlig indkomstskat, så er det, ligesom man ikke rigtig føler, at det er det, der er hensigten, og i hvert tilfælde er det svært at tro, at det vil blive resultatet.

Hvis man virkelig skal prøve at lette de problemer, som findes for landbruget omkring generationsskiftet, ja, så må vi dog forsøge at tage fat på årsagerne til den skæve udvikling, som vi i en række år har været inde i, i stedet for måske — jeg siger udtrykkelig måske — en lille smule at mildne virkningerne for en kortere eller længere tid. Det, man vil, og det, man i ord og tale betragter som roden til alt ondt, er jo skattelovgivningen, og det, som de to forslag går ud på, er jo at lette denne lovgivning om skat på jord og fast ejendom.

Jeg vil sige, at det radikale forslag er sådan i en lidt mildere form end det, der er fremsat af venstre. Der er stadig væk en rest af de radikales fortid tilbage. Nu prøver man at stille det op sådan, at skatter på jord er noget sådan socialistisk, og det er fra den side meget kompromitterende, men man stiller også skatter på jord op som noget af det, der er roden til alt ondt. Ingen af delene er jo tilfældet. Vi har jo traditionelt altid haft skatter på jord under en eller anden form, uden at det har skabt de helt store katastrofer. Vi kan vel modsat sige, at det netop i samme tempo, hvori man i de senere år gradvis har lettet skatterne på jord, er gjort muligt skattefrit at tjene stadig større spekulationsgevinster, og at det er, ligesom hele udviklingen er ved at løbe løbsk.

Man kan jo se det på den ganske nøgne udvikling, sådan som vi har været vidne til den i efterkrigsårene. Vore ejendomsværdier